

Головні дієві особи життя – люди. І ставлення до них має бути людським!

Шановні доброді!

Славутич зразка 2015-го, переживши, не побоюєсь цього терміну, справжню **соціальну трагедію** дострокового закриття ЧАЕС, є, щоби не було ніякого сумніву, **сучасним українським європейським містом**, де в мирі й злагоді проживають справжні чорнобильці, представники 49 національностей і народностей, створюючи все нові й нові традиції Славутичської територіальної громади в рамках Меморандуму поколінь.

Важливий з точки зору історії Української державності факт, перший клас з українською мовою навчання утворився в Славутичі в 1990 році! І організатором цього феномену була Вчитель з великої букви Софія Іванівна Янковська. І було в ньому... восьмеро учнів! На сьогодні в місті з 97-ми класів – 82 з українською мовою навчання. Але є 15 класів з можливістю мати базовою мовою російську. І Славутич, а це головне, дає повну можливість вибору!

Біда не обійшла, на жаль, і Славутич. Четверо героїв-славутичан загинули в зоні дії АТО. Їм по смертно присвоєно звання «Почесний громадянин міста».

Славутич має дві «проблеми», а саме:

Перша – самі славутичани-«чорнобильці», які майже за 30 років зробили **неймовірно** в частині забезпечення ядерної безпеки світу (в залі я вітаю живих свідків цього).

Друга – сучасна соціальна інфраструктура, яка є всього-навсього маленькою, незначною компенсацією за зроблене, але яка, на жаль, не вкладається в систему формульних розрахунків Мінфіну України. В Європейській хартії місцевого самоврядування визначено, що ця проблема вирішується через бюджети вирівнювання, але яка там, вибачте, Хартія? Тому Славутич і жебракує, причому – **за-робляючи!** Так, у 2014 році вилучення з місцевого бюджету склали **32,5 млн грн**, у 2015 році – **24 млн**

грн, а мінімальна дотація, яка потрібна місту просто для виживання, складає – **20 млн грн**. Можна знайти баланс? Можна! Було би лише бажання й відповідальність. Правда теж і в тому, що можна закрити одну школу, а чому б і ні? Але це вже буде не Славутич! Можна закрити один дитячий садок? Можна, але це вже буде не Славутич! Можна закрити всю спортивну базу. До відома: за 25 років існування ДЮСШ **377** молодих славутичан стали чемпіонами і призерами чемпіонатів України, **26** – чемпі-

онами і призерами Європи, **16** – світу. Через спортивні змагання в місті за рік проходить від 3-х до 5-ти тисяч дітей із різних куточків України, Європи і світу. Можна позакривати все це, але хто від цього виграє?

До речі, містом успішно реалізовано проект **Спеціальної економічної зони «Славутич»**. Було створено більше тисячі сучасних високотехнологічних робочих місць. Надходження до бюджетів різних рівнів від суб'єктів СЕЗ склали на 01.01.2015 у 3,8 рази більше тих преференцій, які були у свій час надані цим суб'єктам! Переко-наний: уся Україна з метою техно-

логічного прориву, на мій погляд, з урахуванням досвіду повинна стати **ВІЛЬНОЮ ЕКОНОМІЧОЮ ЗОНОЮ!** Але найбільш дошкуляє славутичанам сьогодні проблема фінансування медичної сфери міста (СМСЧ-5), яке зменшилось, незважаючи на всі декларативні заяви чиновників Мінохорони здоров'я, в ТРИ рази в порівнянні з минулим роком. Це – несправедливо! Це – нечесно! І при цьому хтось хоче назвати це реформою?! Реформа, якою б складною вона не була, має й повинна **об'єднувати** людей, а не роз'єднувати, та ще й призводити до протистоянь.

Пропозиції. **По-перше:** з урахуванням потужної інфраструктури міста, добрих партнерських стосунків із міжнародним західним співтовариством вважаю за необхідне в інтересах усіх сторін відновлення діяльності **Міжнародного Чорнобильського центру в м. Славутич** та створення потужного **Центру ядерних досліджень** з переносом з м. Києва **науково-дослідницького реактора ядерних досліджень**. Отриманий чорнобильський досвід, без сумніву, потрібен світу!

По-друге: в постанові Верховної Ради щодо парламентських слухань передбачити доручення уряду України підготувати відповідні заходи до 30-річчя Чорнобильської катастрофи з додержанням соціальних гарантій для чорнобильців та ініціювати розгляд цього питання за підтримки президента України на засіданні РНБО.

Насамкінець – звернення до депутатів. Дякуючи депутатам, членам комітету, особливо його голові М. В. Томенку за підготовку на високому рівні розгляду цих важливих питань, звертаюсь до усіх депутатів Верховної Ради, особливо до депутатів-учасників АТО, підтримайте чорнобильців! Бо в майбутньому може так трапитись, що держава теж може вас не почути...

Слава Україні!

Слава Героям Чорнобиля!